

AFGHÁNSKÝ DEBAKL

V roce 2002 se v Praze konal opulentní summit Severoatlantické aliance (NATO). Vláda i média se mohly přetrhnout ve chvalozpěvech na tuto událost. Jedinými, kdo tehdy vyšli se svou kritikou do ulic, byli anarchisté a anarchistky. Pohlaváři NATO hlídali v dostatečné vzdálenosti tisícovky fízlů, aby se k nim náhodou nedonesl hlas ulice. Coby ocenění dobře sloužících dobrmanů si od anarchistů vysloužili darem papírový tank se zauzlovanou hlavní.

V té době bylo těm, kdo chtěli vidět skutečnost, jasné, že **NATO je velmi pochybná aliance**, že kecy o hájení lidských práv ve světě narážejí na fakt jejich porušování v rámci členských zemí, že právě rozjetá „válka proti terorismu“ sleduje poněkud jiné cíle a spíše k nárůstu terorismu přispívá a že Spojené státy si plánují stejně dělat ve světě, co chtějí – aliance nealiance.

Dvacet let poté, co začaly Spojené státy s podporou mnoha členských států NATO s okupací Afghánistánu, zahraniční vojáci odcházejí a Tálibán opět uchvacuje celou zemi. Už na začátku bylo jasné, že invaze obyčejným Afgháncům a Afghánkám svobodu a rovnost nepřinese. Dnes Spojené státy zdrhají před mudžahedíny, které v dřívějších dobách pomáhaly vyzbrojit a financovat. Pokud mělo být jedním z cílů dosáhnout toho, aby Afghánistán přestal být základnou islamistických teroristů, podařilo se od té doby takové základny rozšířit na mnohá další místa. Mohli jsme to vidět na příkladu tzv. Islámského státu (IS).

Zastavit a zvrátit tažení IS se podařilo zejména díky milicím kurdské samosprávy na severu Sýrie, v Rojavě. Tyto milice se tak staly pro USA spojencem v boji proti IS. Když ale tato jejich úloha pominula, byly rojavské milice a vůbec veškeré tamní obyvatelstvo ponechány napospas turecké agresi. Přičemž Turecko, členský stát NATO, využilo k okupaci severního pásma Sýrie bojovníky Islámského státu, kterým již předtím dlouhodobě poskytovalo podporu. V roce 1990 jsme mohli sledovat, jak Spojené státy slíbily podporu protisaddámovské opozici v Iráku, aby ji pak nechaly napospas pomstychtivosti diktátora, jenž byl jejich dřívějším spojencem. Nyní můžeme sledovat v přímém přenosu, jak Spojené státy, a to bez ohledu na postoj ostatních členů NATO, vyklízejí pole a nechávají ty, jejichž důvěru si získali příslibem odstranění tmářské politiky Tálibánu, na holičkách a ve smrtelném nebezpečí.

Spojené státy místo jakékoli sebereflexe alibisticky svalují vinu na samotné Afghánce. Postoj poněkud slaboduššího prezidenta Bidena zřetelně ukazuje, že tato mocnost při svých vojenských avantýrách vůbec nezohledňuje místní specifika a o dané oblasti vlastně moc neví. Není divu, že při svém údajném „vývozu demokracie“ je tak tragicky neúspěšná. Vždyť samotný Afghánistán, jak existuje

dnes, je naprosto uměle vybudovaný stát. Jedním z důsledků amerického odhození odpovědnosti za své počínání bude **další uprchlická vlna, která si vyžádá další nepředstavitelné utrpení obyčejných lidí.**

Posledních dvacet let ovládaly Spojené státy většinu afghánské ekonomiky. Tato „ekonomika“ spočívala hlavně v praní a přerozdělování dobročinných peněz od různých vlád do soukromých rukou. Afghánistán mezitím v obrovském měřítku pěstuje opiový mák, takže tvoří 90 procent světového trhu s heroinem. Místní afghánští podnikatelé na tom vydělali miliony. **Loutková vláda zavedená USA byla hluboce zkorumpovaná**, mnohdy celé měsíce neplatila vlastním vojákům – odtud jejich neochota bojovat proti Tálibánu. Mezitím žije většina populace v chudobě a Afghánistán je považován za jednu z nejchudších zemí na světě. Přes velkohubé přísliby došlo jen k velmi malému (i když aspoň k nějakému) pokroku, např. že dívkám již není zakázán vstup do školy a že ženy mohou vykonávat některá zaměstnání.

V Afghánistánu tak zbytečně zemřelo téměř 2500 amerických vojáků, 4000 amerických dodavatelů, 453 britských vojáků, 14 českých... Zahynulo až 100 000 Afghánců, přičemž mnoho dalších bylo zmrzačeno a zraněno. Spojené státy vynaložily na svou okupaci jeden bilion dolarů.

Český stát v otázce opuštění Afghánistánu opět jen dokázal, že rád dostává, ale pokud jde o pomoc druhým, nebo přijetí odpovědnosti k lidem, neslyší. Navíc **nikdo není schopen přijít s reflexí NATO**. Nejenže nepředstavuje záruku míru a stability, ale naopak aktivně přispívá k destabilizaci celých regionů. Členskou zemí je protofašistické Turecko, jež nemá problém s podporou islamistických teroristů a válkou proti etnickým menšinám (nejen) na svém území. **NATO se potýká se svévolí svého nejsilnějšího člena a mnohokrát prokázalo svou nevěrohodnost, stejně jako ignorantství, dvojí metr a rozpor mezi skutečnými a deklarovanými záměry svých záměrů.**

My, anarchisté a anarchistky, se stavíme k dění v Afghánistánu čelem, a proto jsme se připojili na základě principů solidarity a internacionalismu ke kampani našich pákistánských kamarádů, jejichž cílem je dostat tamní anarchisty a především anarchistky do sousedního Pákistánu. I tak jsou někteří rozhodnutí v zemi zůstat, jak plyne z prohlášení Revoluční asociace afghánských žen: „V závislosti na situaci najdeme způsob, jak pokračovat v našem boji. Těžko říct jak, ale určitě budeme pokračovat v našich podzemních aktivitách, jako jsme to dělali v 90. letech za Tálibánu. Samozřejmě to nepůjde bez rizik a nebezpečí, ale **každá forma odporu vyžaduje oběť.**“